

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Algemeen

De vergoeding van de exploitatiekosten van de scholen voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, hoger algemeen voortgezet onderwijs en middelbaar algemeen voortgezet onderwijs is geregeld in de artikelen 85 tot en met 87 van de Wet op het voortgezet onderwijs.

Deze regeling komt voor wat betreft de scholen voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs en hoger algemeen voortgezet onderwijs geheel overeen met het in de middelbaar-onderwijswet en hogeronderwijswet opgenomen systeem van vergoeding van de exploitatiekosten van de scholen voor voorbereidend hoger en middelbaar onderwijs.

De vergoedingsbedragen werden volgens dat systeem afgeleid van de werkelijke exploitatie-uitgaven van de rijksscholen voor voorbereidend hoger en middelbaar onderwijs. Deze exploitatie-uitgaven werden uitgedrukt in een bedrag per school, een bedrag per klasse en een bedrag per leerling. Het vergoedingsbedrag voor een gemeentelijke of een bijzondere school omvatte dat bedrag per school, alsmede het bedrag per klasse maal het aantal klassen en het bedrag per leerling maal het aantal leerlingen van de school.

Van de uitgaven van de rijksscholen werd 28 pct. genomen voor de berekening van het bedrag per school, 60 pct. voor de berekening van het bedrag per klasse en 12 pct. voor de berekening van het bedrag per leerling. Ook deze verdeling van de exploitatie-uitgaven volgens de percentages 28, 60 en 12 is in de Wet op het voortgezet onderwijs ongewijzigd overgenomen. Vermeld dient te worden dat deze percentages afgeleid zijn uit berekeningen betreffende de vijf jaren van de periode van 1935-1939 en zich hebben uitgestrekt over 36 rijkss- en 54 bijzondere scholen. De percentages zijn echter eerst in 1955 wettelijk vastgelegd.

Aangezien de vaststelling van deze percentages geruime tijd geleden is geschied is een onderzoek ingesteld of zij toegepast op de totale exploitatie-uitgaven van de huidige rijksscholen voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, hoger algemeen voortgezet onderwijs en middelbaar algemeen voortgezet onderwijs, nog juist zijn.

Gebleken is, dat dit niet het geval is. Bij gebruik van de genoemde percentages worden bedragen per school, per klas en per leerling gevonden, die bij uitkering aan de gemeentelijke en bijzondere scholen een bedrag opleveren, dat afwijkt van de exploitatie-uitgaven van een overeenkomstige rijksschool.

Deze afwijkingen zijn een gevolg van de veranderingen in het scholenbestand bij het Rijk en in de gemiddelde grootte van de rijksscholen.

Het „vertalingsmechanisme” van de exploitatie-uitgaven van de rijksscholen naar de vergoedingsbedragen van de gemeentelijke en bijzondere scholen moet daarom worden aangepast aan de gewijzigde omstandigheden, opdat de hoogte van de uitkeringsbedragen weer correspondeert met de exploitatie-uitgaven van de rijksschool van overeenkomstige grootte.

Nog om andere redenen is een herziening van het vergoedingssysteem wenselijk. De ontwikkelingen rondom de inrichting van het onderwijs aan de scholen voor voorbereidend

wetenschappelijk onderwijs, hoger algemeen voortgezet onderwijs en middelbaar algemeen voortgezet onderwijs die mogelijk zijn geworden omdat de scholen, met inachtneming van de voorschriften omtrent een minimumtabel en binnen het toegekend aantal leraarlessen vrij zijn in de vorming van groepen van leerlingen met doorbreking van het klassikale systeem, hebben aangetoond dat het begrip „klasse” moeilijker definieerbaar wordt dan in het verleden het geval is geweest. Het ligt dan voor de hand de normuitkering niet meer uit te drukken in een bedrag per klasse.

Het systeem van een normvergoeding berekend naar een bedrag per school, per klasse en per leerling kan worden vervangen door een systeem van alleen een bedrag per school en per leerling. Het is zeer wel mogelijk de percentages van de exploitatie-uitgaven van de rijksscholen die aan een vast bedrag per school worden toegerekend en aan een variabel bedrag per leerling zodanig te berekenen, dat zij tot een juiste overbrenging van de rijksuitgaven naar de normvergoedingen leiden. Aan een bedrag per school kleven evenwel ook bezwaren. Het wekt de indruk dat het bedrag bedoeld zou zijn als een bedrag per schoolgebouw in plaats van een vast bedrag dat elke school ontvangt en dat wordt aangevuld met het bedrag per leerling.

Uiteindelijk is gekozen voor een systeem, waarbij naast het aantal leerlingen ook een aantal „ruimte-eenheden” een rol speelt. Deze laatste eenheden leggen beter het accent op het ruimtelijke aspect dan het eerder gebruikte aantal klassen in de normvergoeding. Het „bedrag per school”, dat in de nieuwe formulering niet meer voorkomt, is in de vorm van een aantal extra ruimte-eenheden ingebracht in het totaal aantal ruimte-eenheden dat aan de school wordt toegewezen.

Het totaal aantal ruimte-eenheden van een school wordt gevormd door het aantal onderwijsruimten, vermeerderd met het aantal lokaal-equivalenten.

Zij vormen te zamen een aantal rekeneenheden die nodig zijn voor de berekening van een deel van de vergoeding in de exploitatiekosten van de school.

Het aantal onderwijsruimten waarover een school de beschikking moet hebben wordt gevonden door het aantal leraarlessen te delen door 31. Het getal 31 is daarbij als volgt bepaald. Bij een vijfdaagse schoolweek van zeven lesuren per dag zou het gebruik per week 35 lesuren bedragen. Deze theoretische tijdsduur vereist evenwel een correctie omdat de „ideale” toestand dat alle ruimten gedurende de schooltijd ononderbroken in gebruik kunnen zijn in de praktijk niet gerealiseerd kan worden ten gevolge van roostertechnische en andere praktische moeilijkheden. Na aftrek van een marge hiervoor van ongeveer 10 pct., rest de gemiddelde gebruiksnorm van 31 wekelijkse lesuren. Zoals de onderwijsruimten globaal bepaald kunnen worden door het aantal leraarlessen door 31 te delen, zo kan ook de ruimte-eenheid, via het begrip onderwijsruimte, afgeleid gedacht worden van het aantal leraarlessen.

Het aantal lokaalequivalenten casu quo extra ruimte-eenheden (thans bedrag per school), dat voor gelijksoortige scholen gelijk is, is bedoeld om een juiste verhouding te scheppen tussen enerzijds de ruimtekosten bij de verschillen-

de scholen en anderzijds de aantallen ruimte-eenheden, die aan de scholen worden toebedeeld. De berekening van de normuitkering bestaat nu uit de volgende fasen:

1. Uitgaande van de gegevens van de rijksscholen wordt onderzocht welke kwantitatieve relatie aanwezig is tussen de uitgaven van de rijksscholen enerzijds en de leerlingenaantallen en de aantallen ruimte-eenheden anderzijds.

2. De sub 1. gevonden samenhang (formule) wordt betrokken op de gemiddelde uitgaven, het gemiddelde aantal leerlingen en het gemiddelde aantal ruimte-eenheden van de rijksscholen. Uit dit deel van de berekening blijkt welk deel (pct.) van de totale uitgaven van de rijksscholen gerelateerd kan worden aan de leerlingen en welk deel aan de ruimte-eenheden.

3. De sub 2. gevonden percentages worden toegepast op de totale uitgaven van de rijksscholen. Door deling van de aldus gevonden bedragen met respectievelijk de leerlingen van de rijksscholen en het totale aantal ruimtelijke eenheden worden de subsidiebedragen per leerling en per ruimtelijke eenheid vastgesteld.

Ad 1. Het bepalen van de kwantitatieve relatie tussen de uitgaven der rijksscholen enerzijds en de leerlingenaantallen en de ruimte-eenheden anderzijds, kan gebeuren door een correlatieberekening uit te voeren. Die hiertoe uitgevoerde correlatieberekening mondt uit in de vergelijking:

E = exploitatiekosten
A = leerlingencoëfficiënt
B = lokalencoëfficiënt

De „rest”, tot nu toe als een bedrag „per school” behandeld, is in het nieuwe voorstel omgezet in een aantal toegevoegde lokaalequivalenten.

Dit is een juistere benadering, omdat deze „rest” mede in verband staat met enerzijds de gebruikte ruimten, maar anderzijds ook rekening houdt met de bestaande kostenverhoudingen binnen de scholen.

Een logische volgende stap is dan om de onderwijslokalen en de zogenaamde lokaal-equivalenten bij elkaar te voegen onder de nieuwe naam van „ruimte-eenheden”.

Nu neemt bovenstaande vergelijking de volgende vorm aan:

$E = A (\text{leerlingen}) + B (\text{ruimte-eenheden})$

De subsidieformule bestaat dan nog maar uit twee exponenten, leerlingen en ruimte-eenheden.

Het begrip „ruimte-eenheid” is dus een rekeneenheid: Het aantal ruimte-eenheden komt door de omrekening van de nevenruimten in lokaal-equivalenten niet overeen met de werkelijke oppervlakte.

Ad 2. De gemiddelde uitgaven van de rijksscholen, het gemiddeld aantal leerlingen en het gemiddeld aantal ruimte-eenheden wordt ingevuld in de formule $E = A (\text{leerlingen}) + B (\text{ruimte-eenheden})$ terwijl A en B reeds bekend zijn.

De uitkomst van deze bewerking is de hoogte van de exploitatieuitgaven van de gemiddelde rijksschool. Het gebruik, in deze fase, van de gemiddelde aantallen leerlingen en ruimte-eenheden met als uitkomst de exploitatieuitgaven van de gemiddelde rijksschool hebben – het zij hier nadrukkelijk gesteld – geen invloed op de berekeningen van de bedragen per leerling en per ruimte-eenheid. Wel echter op de bepaling van de percentages, volgens welke de totale uitgaven bij de rijksscholen worden verdeeld in een gedeelte dat toegerekend wordt aan enerzijds de leerlingen en anderzijds de uitgaven, verband houdende met de huisvesting.

Dat het gemiddelde van de exploitatieuitgaven bij de rijksscholen is gebruikt vindt zijn noodzakelijke oorzaak in het feit, dat, om de bepalingen van artikel 85 van de Wet op het voortgezet onderwijs te kunnen uitvoeren, waarbij een ver-

deling moet worden gemaakt van de totale uitgaven bij de rijksscholen, deze totale uitgaven kunnen getypeerd worden door de gemiddelde uitgaven bij dezelfde groep rijksscholen.

Ad 3. Worden de onder ad 2. gevonden percentages toegepast op de totale exploitatieuitgaven bij de rijksscholen, en worden de gedeelten die toe te rekenen zijn aan de leerlingen en de ruimte-eenheden gedeeld door respectievelijk het aantal leerlingen bij de rijksscholen en de ruimte-eenheden, dan worden de bedragen per leerling en per ruimte-eenheid nog weer langs een andere weg gevonden dan rechtstreeks via de coëfficiënten die onder 1 zijn berekend.

De vergoeding van de exploitatiekosten ten behoeve van een school voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, voor hoger algemeen voortgezet onderwijs of voor middelbaar algemeen voortgezet onderwijs omvat volgens de huidige regeling van de artikelen 86 en 87 van de Wet op het voortgezet onderwijs naast de bedragen per school, per klasse en per leerling nog een door de Minister vast te stellen bedrag ter bestrijding van de administratiekosten, die niet in de exploitatieuitgaven van de scholen zijn begrepen, en van de verschuldigde contributies. Het bedrag ter bestrijding van de administratiekosten is vastgesteld op een bedrag per klasse en een bedrag per leerling.

Dezelfde overwegingen, die ervoor pleiten in een vergoedingssysteem van de exploitatiekosten het bedrag per klasse te elimineren gelden uiteraard ook voor het systeem van de tegemoetkoming in de administratiekosten. De vaststelling van het bedrag van deze tegemoetkoming zal ook op andere wijze moeten geschieden dan door vaststelling van een bedrag per klasse en per leerling. De ondergetekende meent dat de meest eenvoudige oplossing kan worden verkregen door de kosten, waarop deze tegemoetkoming betrekking heeft, onder de exploitatieuitgaven van de rijksscholen te brengen. Het tweede lid van artikel 85 is daartoe opgenomen. Het schrijft voor dat tot de exploitatiekosten van de rijksscholen tevens gerekend worden de door de Minister te bepalen kosten van de administratie die niet op de rijksscholen wordt gevoerd. Zij zijn dientengevolge begrepen in de bedragen per leerling en per ruimte-eenheid.

De redactie van het lid laat toe dat een andere wijze van vaststelling van deze uitgaven wordt gevolgd. De ondergetekende is van plan een onderzoek in te laten stellen naar een mogelijke andere wijze van vaststelling van deze bedragen.

De vergoeding van de exploitatieuitgaven van scholen voor middelbaar algemeen voortgezet onderwijs wordt in het voorgestelde artikel 87 berekend naar de maatstaf van de uitgaven, die aan een overeenkomstige rijksschool zouden zijn gedaan ter bestrijding van die kosten. Het voorstel wijkt in dit opzicht niet af van de bestaande regeling. De vergoeding zal ook voor deze scholen een bedrag per ruimte-eenheid en een bedrag per leerling omvatten. Aansluitend aan de bestaande regeling die een gedifferentieerd bedrag per school kent zal het aantal toegevoegde ruimte-eenheden tot een bepaalde schoolgrootte toenemen met het aantal leerlingen. De uitwerking van de nieuwe berekeningswijze der vergoeding – namelijk die in een bedrag per leerling en per ruimte-eenheid – zal voor de scholen voor middelbaar algemeen voortgezet onderwijs niet zodanig zijn dat deze scholen minder zullen ontvangen.

Indien twee of meer scholen gaan fuseren tot één school of, indien het scholen van verschillende soort zijn, tot een scholengemeenschap zal het aantal ruimte-eenheden worden berekend naar de nieuw ontstane situatie. Dit aantal zal geringer zijn dan het totaal van de aantallen ruimte-eenheden van de samengevoegde scholen afzonderlijk door het wegvallen van eenmaal, of – bij samenvoeging van meer dan twee scholen – meermalen het aantal toegevoegde ruimte-eenheden.

Dit nadeel zal worden gecompenseerd door een efficiënter gebruik van de outillage en door andere bezuinigingen. Het is echter denkbaar dat deze bezuinigingen en efficiënter gebruik van de outillage niet direct kunnen worden gerealiseerd.

In verband daarmee is aan artikel 86 het derde lid toegevoegd dat voorziet in de mogelijkheid om in deze gevallen tijdelijk een aantal extra ruimte-eenheden toe te kennen.

In artikel 87 is deze bepaling eveneens opgenomen. Weliswaar wordt het aantal ruimte-eenheden gedifferentieerd toegekend naar de grootte van de school voor middelbaar algemeen voortgezet onderwijs, maar deze differentiatie zal gaan tot een zeker aantal leerlingen.

Boven dat aantal zal geen differentiatie meer plaatsvinden.

Indien scholen van deze grootte zouden gaan fuseren moet ook hier de mogelijkheid zijn om, indien dit nodig blijkt, tijdelijk extra ruimte-eenheden toe te voegen.

Ten slotte vestigt de ondergetekende nog de aandacht op artikel 79, zesde en zevende lid van de Wet op het voortgezet onderwijs. Ingevolge deze leden geschiedt de berekening van de vergoeding voor de exploitatiekosten ten behoeve van gemeentelijke en bijzondere opleidingsscholen voor onderwijzers op overeenkomstige wijze als is bepaald voor de bijzondere scholen voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs en voor hoger algemeen voortgezet onderwijs.

Ten behoeve van gemeentelijke en bijzondere opleidingsscholen voor kleuterleidsters geschiedt de berekening van de vergoeding voor de exploitatiekosten op overeenkomstige wijze als is bepaald voor de bijzondere scholen voor middelbaar algemeen voortgezet onderwijs.

De vergoeding voor de exploitatiekosten van deze scholen zal volgens de in dit wetsontwerp opgenomen bepalingen eveneens geschieden volgens een bedrag per ruimte-eenheid en een bedrag per leerling maar dan naar de maatstaf van de rijksopleidingsscholen voor onderwijzers onderscheidenlijk naar de maatstaf van de uitgaven, die aan een overeenkomstige rijksopleidingsschool voor kleuterleidsters zouden zijn gedaan.

Het wetsontwerp bevat tevens een wijziging van de regeling van doorbetaling van de zogenaamde gemeentelijke overschrijdingsbedragen. De artikelen 88 en 89 van de Wet op het voortgezet onderwijs geven de bijzondere scholen voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs en voor hoger en middelbaar algemeen voortgezet onderwijs een aanspraak op het zogenaamde overschrijdingsbedrag per leerling ten laste van de gemeentekas, indien de gemeente in een periode van vijf jaar voor de overeenkomstige gemeentelijke scholen meer heeft uitgegeven dan het bedrag van de rijksvergoeding.

In de memorie van toelichting op deze artikelen 88 en 89 (toen 85 en 86) werd verwezen naar de artikelen 55 en 101, vierde lid, van de Lager-onderwijswet 1920.

De regeling van de Lager-onderwijswet 1920 is in zoverre met die van de Wet op het voortgezet onderwijs vergelijkbaar dat met de doorbetaling van de overschrijdingsbedragen aan het bijzonder onderwijs wordt beoogd te komen tot een financieel gelijke behandeling van het gemeentelijk en bijzonder onderwijs binnen een gemeente. De regelingen van beide wetten verschillen omdat de vijfjaarlijkse afrekening in de Lager-onderwijswet het gevolg is van een subsidiesysteem waarbij het voor de gemeentelijke scholen beschikbaar gestelde bedrag per leerling door de gemeente als vergoeding aan het bijzonder onderwijs wordt toegekend waarna telkens na vijf jaar wordt nagegaan of en in hoeverre deze begrotingen voor de gemeentelijke scholen door de gemeente zijn overschreden. De regeling van de vijfjaarlijkse afrekening in de Wet op het voortgezet onderwijs dient om na te gaan of uit de gemeentekas ten behoeve van het gemeentelijk onderwijs meer is uitgegeven dan het subsidie dat het Rijk aan de gemeentelijke en bijzondere scholen beschikbaar heeft gesteld. De ratio van de bepaling in de Wet op het voortgezet onderwijs is derhalve dat uit een oogpunt van gelijke financiële behandeling uit de openbare kas een gemeente, indien zij uit eigen - openbare - middelen meer besteedt aan de eigen scholen dan zij van het Rijk aan subsidie voor die scholen ontvangt, dit meerdere ook moet toekennen aan het bijzonder onderwijs in die gemeente, dat van het Rijk subsidie ontvangt naar dezelfde maatstaf berekend.

De regeling in de artikelen 88 en 89 van de Wet op het voortgezet onderwijs bepaalt, dat de gemeente voor elke soort van scholen de overschrijding vaststelt en aan overeenkomstige bijzondere scholen doorbetaalt. De ontwikkeling van het onderwijs in de sector voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, hoger algemeen voortgezet onderwijs en middelbaar algemeen voortgezet onderwijs heeft evenwel geleid tot talrijke variaties in schoolsoorten door de vorming van scholengemeenschappen. Een regeling van doorbetaling van overschrijdingsbedragen, aan de schoolsoort gekoppeld, is daardoor niet goed uitvoerbaar.

In het wetsontwerp tot wijziging van deze artikelen wordt daarom voorgesteld de door de gemeente in totaal van het Rijk ontvangen normvergoedingen voor de gemeentelijke scholen voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, hoger algemeen voortgezet onderwijs en/of middelbaar algemeen voortgezet onderwijs om de vijf jaar te vergelijken met de werkelijke uitgaven van die scholen en een daaruit voortvloeiend overschrijdingsbedrag per leerling door te betalen aan die bijzondere scholen voor voorbereidend wetenschappelijk onderwijs, hoger algemeen voortgezet onderwijs en middelbaar algemeen voortgezet onderwijs in de gemeente, die eveneens die normvergoeding van het Rijk hebben ontvangen. Deze wijziging kan naar de mening van de ondergetekenden niet eerder ingaan dan op 1 januari 1974 voor die gemeenten, die slechts categoriale scholen van één schooltype in stand houden. Deze gemeenten mochten immers op grond van de geldende wettelijke regeling aannemen dat de doorbetaling over het tijdvak van vijf jaren beperkt zou blijven tot de bijzondere scholen van hetzelfde type.

In artikel II van het ontwerp is daarom voor de jaren 1969 tot 1974 voor deze gevallen een aparte regeling getroffen. Voor de gemeenten, die scholen van verschillend schooltype in stand houden zal de regeling van 1 januari 1969 af in de plaats kunnen treden van de thans in de artikelen 88 en 89 opgenomen bepalingen.

Artikelen

Artikelen 85 tot en met 87. In het algemeen gedeelte van deze toelichting is aangegeven op welke wijze de berekening van de bedragen per ruimte-eenheid en per leerling bedoeld in artikel 85, geschiedt. Ingevolge artikel 86 worden deze bedragen vermenigvuldigd met het aantal ruimte-eenheden.

Het tweede lid van artikel 86 ziet op de gevallen waarin een school in de loop van het kalenderjaar - bij voorbeeld met ingang van 1 augustus - voor vergoeding uit 's rijks kas in aanmerking is gebracht.

Het derde lid van artikel 86 geeft een mogelijkheid tot verhoging van het aantal ruimte-eenheden bij fusie of samenvoeging van twee of meer scholen tot één school of scholengemeenschap. Verwezen moge worden naar het algemeen gedeelte van de toelichting.

De vergoeding van de exploitatiekosten van de scholen voor middelbaar algemeen voortgezet onderwijs geschiedt op analoge wijze als van de scholen voor voorbereidend wetenschappelijk en hoger algemeen voortgezet onderwijs. De voorgestelde regeling wijkt in dit opzicht niet af van de bestaande voorschriften van artikel 87.

Artikelen 88 en 89 en artikel II. Ingevolge artikel 88 stelt de raad van een gemeente, die een of meer gemeentelijke scholen in stand houdt waarvan de exploitatiekosten worden vergoed volgens de artikelen 85 en 86 of 87, jaarlijks vast het bedrag van die kosten en het bedrag van de daarvoor van het Rijk ontvangen vergoeding. Onder exploitatiekosten moeten worden verstaan de kosten zoals zij in artikel 78, onder e, juncto artikel 85, eerste en tweede lid, zijn omschreven, dat wil zeggen met inbegrip van de kosten van de administra-

tie die ook aan de rijksscholen tot de exploitatiekosten worden gerekend. Zowel de bedragen van de exploitatiekosten, aan de verschillende gemeentelijke scholen gemaakt, als de daarvoor ontvangen vergoeding worden samengeteld en de uitkomsten vergeleken. Heeft de gemeente in totaal aan haar gemeentelijk onderwijs aan deze kosten meer uitgegeven dan de vergoedingen, die het daarvoor van het Rijk heeft ontvangen, dan moet de gemeente aan elke bijzondere school in die gemeente waarvan de exploitatiekosten worden vergoed volgens de artikelen 85 en 86 of 87 het bedrag per leerling uitkeren, bedoeld in artikel 89. Deze regeling werkt terug tot 1 januari 1969.

In artikel II is daarom een uitzondering gemaakt voor die gemeenten, die in de periode van 1 januari 1969 tot 1 januari 1974 uitsluitend een school of enkele scholen voor m.a.v.o. in de stand hielden dan wel uitsluitend een gymnasium met daarnaast nog een of meer schalen voor m.a.v.o. Deze gemeenten behoeven gedurende de periode waarin dat in dit tijdvak het geval was een overschrijdingsbedrag per leerling voor die scholen voor m.a.v.o. of voor dat gymnasium, uitsluitend door te betalen aan de overeenkomstige bijzondere scholen in die gemeente gevestigd. Opgemerkt wordt nog dat in dat tijdvak zich de situatie niet voordeed, dat in een gemeente uitsluitend een atheneum of een school voor h.a.v.o. in stand werd gehouden en in diezelfde gemeente ook een bijzonder atheneum of bijzondere school voor h.a.v.o. was gevestigd.

Indien een gemeentelijke school voor m.a.v.o. samen met een school voor l.a.v.o., voor l.e.a.o. en/of l.mo. een gemeentelijke scholengemeenschap m.a.v.o.-l.b.o. heeft gevormd, worden de exploitatiekosten vergoed volgens artikel 87 van de Wet op het voortgezet onderwijs. Deze vergoedingsregeling is krachtens artikel 77, derde lid, van die wet getroffen.

In artikel II van het wetsontwerp is rekening gehouden met deze scholengemeenschap m.a.v.o.-l.b.o., waarvan de exploitatiekosten volgens artikel 87 van de Wet v.o. worden vergoed. Dit betekent dat gedurende het tijdvak van 1969-1973 een gemeente, die uitsluitend een school voor m.a.v.o. en/of een zodanige scholengemeenschap m.a.v.o.-l.b.o. in stand houdt het overschrijdingsbedrag doorbetaalt aan de bijzondere scholen voor m.a.v.o. en/of zodanige scholengemeenschappen m.a.v.o.-l.b.o. in die gemeente gevestigd. Resumerend geven de bij dit wetsontwerp gewijzigde artikelen 88 en 89 van de Wet v.o. en artikel II van het ontwerp het volgende resultaat:

a. gemeenten, die scholen voor v.w.o. en/of h.av.o. en m.a.v.o. in stand houden en/of scholengemeenschappen, waarin deze scholen zijn opgenomen en waarvan de exploitatiekosten volgens de artikelen 85 tot en met 87 van de Wet v.o. worden vergoed, berekenen het overschrijdingsbedrag over de gezamenlijke uitgaven en vergoedingen van en voor deze scholen en scholengemeenschappen en betalen een overschrijdingsbedrag per leerling door aan de bijzondere scholen voor

v.w.o., h.a.v.o. en/of m.a.v.o. en bijzondere scholengemeenschappen, waarin deze scholen zijn opgenomen en waarvan de exploitatiekosten worden vergoed volgens de artikelen 85 tot en met 87 van de Wet v.o.

Deze regeling zal gelden van 1 januari 1969 af (artikel III van het ontwerp).

b. Voor de gemeenten, die uitsluitend een gymnasium in stand hielden en/of een of meer categoriale scholen voor m.a.v.o. (meer dan één gemeentelijk gymnasium komt niet voor) is in artikel II van het ontwerp een uitzondering gemaakt op de hiervoor onder a bedoelde regeling omdat deze gemeenten op grond van de toen geldende tekst van de artikelen 88 en 89 van de Wet v.o. over de jaren 1969 en volgende rekening mochten houden met een verplichting tot doorbetaling aan de overeenkomstige categoriale bijzondere school of scholen. Het is niet juist deze verplichting met terugwerkende kracht uit te breiden.

Een openbare school kan in stand worden gehouden door meer gemeenten gezamenlijk. Onder de gemeenten waarin bijzondere scholen zijn gevestigd moeten in een zodanig geval worden verstaan die gemeenten die de gemeenschappelijke regeling hebben getroffen aangezien de school door deze gemeenten gezamenlijk in stand wordt gehouden.

Een dépendance van een school vormt geen zelfstandige eenheid maar is een onderdeel van de school die in een ander schoolgebouw is gehuisvest. De plaats van vestiging van een dépendance is derhalve de gemeente waar de school is gevestigd waartoe de dépendance behoort.

Tot slot zij nog de aandacht gevestigd op artikel 79, zesde en zevende lid van de Wet v.o. Op grond van die bepalingen keren de gemeenten, die een pedagogische academie in stand houden, een overschrijdingsbedrag aan die academie berekend, uitsluitend uit aan een bijzondere academie ter plaatse en gemeenten, die een of meer opleidingsscholen voor kleuterleidsters in stand houden, een overschrijdingsbedrag, aan die school of scholen berekend, uitsluitend uit aan bijzondere opleidingsscholen ter plaatse.

Artikelen II en III

Verwezen zij naar hetgeen omtrent het tijdstip van inwerkingtreding in het voorgaande reeds is opgemerkt.

*De Minister van Onderwijs
en Wetenschappen,*

J. A. VAN KEMENADE.

*De Staatssecretaris van Onderwijs
en Wetenschappen,*

A. VEERMAN.